

«.....la dere forvandle ved at sinnet fornyes.....»

Årskonferansen er over, og vi som var dere er takknemlige for en flott konferanse med mye forskjellig innhold. Foruten vanlige forhandlinger var det bl.a. paneldebatt, påvirkningstorg, gode samtaler og gudstjenester med fin og god forkynnelse – og vi fikk være med på ordinasjon av to nye prester. Vi gratulerer Christina Thaarup og Einar Christian Drange og ber om at de må bli velsignet når de i sin tjeneste velsigner andre.

Og når jeg snakker om årskonferansen kommer jeg selvfølgelig ikke utenom de flotte «truseposene» som kvinnene i Stavanger og Sandnes hadde laget.

På årskonferansen ble det snakket en del om det å GÅ og om å skifte fokus i forhold til hva vi driver på med i menighetene. Det tror jeg er riktig – vi må skifte fokus og se utover oss selv. Min erfaring er at de aktivitetene som er mest utadrettede er de med mest folk og mest energi.

Samtidig som vi bør skifte fokus tenker jeg vi må gå lenger – vår tankegang må bli fornyet. Paulus sier «Innrett dere ikke etter den nåværende verden, men la dere forvandle ved at sinnet fornyes, så dere kan dømme om hva som er Guds vilje: det gode, det som er til glede for Gud, det fullkomne.» (Rom 12:2).

Tør vi la Gud fornye vårt sinn, ved at vårt sinn og vår tankegang forvandles? Eller er vi redd for at Han da vil ta fra oss ting vi liker godt? For litt siden forberedte jeg en skoledag der vi (jeg og en gruppe fremmedspråklige voksne) skulle ut på seiltur med ei seilskute. Da jeg fortalte om turen kom spørsmålet: Er båten trygg? Jeg er ikke veldig sjøvant, men det var langt fra min bekymring. Men spørsmålet er selvfølgelig helt naturlig når man sitter med erfaring fra flyktningebåtene i Middelhavet. Jeg var mest opptatt av om vi får brukbart vær. (Turen gikk imidlertid veldig bra og gleden var stor når mange også fikk fiske for første gang og fikk med seg hjem selvfisket fisk.)

Tør du og jeg sette oss i båten, legg ut på – miste kontrollen og kontakten med fast land, stole på at Gud har kontroll og vil føre oss trygt frem dit vi skal? Jeg lurte mange ganger på om vi kristne har det samme spørsmålet når det gjelder å sette seg ned med Gud i bønn – for å lytte. Vi sitter kanskje også med spørsmålet: Er det trygt – eller vil Gud fortelle meg noe jeg

Kvinneforbundets leder Tove Synnøve Tveit på kvinnehelg tidligere i år.

ikke vil høre/ gjøre? Saken er at uansett så elsker Han oss like høyt. Han ønsker bare at vi skal få del i en større velsignelse ved at vi deler Hans kjærlighet med andre. La oss sammen våge oss utpå!

Vi som metodistkvinner har lang tradisjon for å hjelpe utsatte grupper i samfunnet. Før var dette arbeidet helst organisert gjennom forskjellige typer foreninger. Slik er det ikke i like stor grad lenger, men det er fortsatt grupper i vårt samfunn som trenger mer eller mindre ekstra hjelp. Men ser vi disse? Hvilke grupper finnes i ditt nærmiljø? Og husk: Mange kvinner som strever med forskjellige ting vil helst snakke med andre kvinner når de søker hjelp.

Mange ble medlemmer av kirken fordi de ble godt tatt imot i kvinnegruppene – de fikk en god relasjon som utviklet seg til noe mer. En del kvinnegrupper eksisterer kanskje fremdeles, men man trenger slett ikke være med i en «gruppe» for å hjelpe. Som enkeltpersoner har vi alle muligheter til å ta godt imot nye personer i våre lokalmenigheter.

La oss våge å invitere Gud til å fornye våre sinn. Det er trygt! Dette går også fint inn i det som er temaet for den kommende verdenskonferansen: «Et utvalgt folk, kalt

til å forkynne», utfra 1. Pet 2:9-10: «Men dere er en utvalgt slekt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk som Gud har vunnet for at dere skal forkynne hans storverk, han som kalte dere fra mørket og inn i sitt underfulle lys. 10 Dere som før ikke var et folk, er nå Guds folk. Dere som før ikke fant barmhjertighet, har nå funnet barmhjertighet.»

Vi i kvinneforbundet er altså medlem av World Federation of Methodist and Uniting Church Women (WFMUCW), som arrangerer sin 13. verdenskonferanse i august-september. Det er en verdensspennende organisasjon som jobber for at kvinner i alle deler av verden skal få det bedre. Vi betaler en liten kontingent, den er nå på ca. 4 amerikanske cent pr. år/ pr. medlem. Det høres kanskje ikke så mye ut, og er det nok heller ikke for oss, men når man slår sammen den summen for over 3.500.000 medlemmer i 71 forskjellige land, så blir det jo litt. Det er satt en så lav kontingent fordi det er mange land som ikke har råd til å betale så mye. På denne måten kan vi stå sammen og støtte kvinner med helt andre muligheter andre steder i verden. WFMUCW har også folk som jobber direkte inn i FN og har derfor stor påvirkning. Vi vil komme tilbake med reportasje fra verdenskonferansen.

Med dette vil jeg ønske alle en fortsatt god sommer.

Tove Synnøve Tveit,
Leder

